

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1062

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 319 din 11 mai 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 și ale art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său	2–5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.151. — Hotărâre privind scoaterea bunului cu nr. MF 26944 din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și din administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București, ca urmare a finalizării dezafectării reactorului nuclear VVR-S	6–7
1.175. — Hotărâre privind aprobarea închirierii unei părți din imobilul 307 aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.498. — Ordin al ministrului educației privind menținerea acreditării Universității „Lucian Blaga” din Sibiu în vederea organizării programelor de studii universitare de doctorat	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 61 din 27 septembrie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 319**

din 11 mai 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 și ale art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, cu excepția art. 43, excepție ridicată de Dan Băzăvan în Dosarul nr. 14.824/3/2016* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.256D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției de neconstituționalitate, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul părții prezente, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Arată că a invocat excepția de neconstituționalitate cu privire la întreaga ordonanță a Guvernului. Acesta precizează că răspunderea materială a militarilor trebuie reglementată prin lege, și nu prin ordonanță a Guvernului. Statutul militarilor nu poate fi reglementat decât prin lege. Numai astfel pot fi respectate prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în ceea ce privește supremația Constituției.

4. Abrogarea temeiului în baza căruia a fost aprobată ordonanța Guvernului conduce la încetarea existenței sale normative. De asemenea, există o practică neunitară în legătură cu această ordonanță a Guvernului, fapt confirmat și de Decizia nr. 23 din 12 noiembrie 2018, pronunțată în urma promovării unui recurs în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

5. În continuare, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate. Acesta arată că autorul nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate în ceea ce privește ordonanța Guvernului în ansamblul său. În ceea ce privește art. 22 și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Menționează paragraful 37 din Decizia Curții Constituționale nr. 34 din 9 februarie 2016.

6. Având cuvântul în replică, autorul excepției de neconstituționalitate arată că un comandant de unitate nu poate să interpreteze și să aplice legea, emițând o decizie de imputare, această competență revenind, potrivit art. 126 din

Constituție, instanțelor judecătorești și Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Sentința civilă nr. 4.183 din 6 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 14.824/3/2016*, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, cu excepția art. 43**, excepție invocată de Dan Băzăvan într-un dosar având ca obiect anularea unui act administrativ, respectiv a unei decizii de imputare.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin Legii fundamentale, întrucât sunt neclare, acestea permițând discriminarea sa față de alte categorii de funcționari publici sau angajați pentru care sunt prevăzute norme clare în vederea recuperării eventualelor prejudicii produse de aceștia.

9. Astfel, militarilor li se angajează răspunderea materială în baza unei ordonanțe care nici măcar nu are definite exact cazurile de începere a cercetării administrative, lăsând loc, de cele mai multe ori, la interpretări. Or, Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 este perimată, iar deciziile adoptate pe baza ei nu mai pot produce efectele unui titlu executoriu în sensul Codului de procedură civilă, acestea neavând forța juridică a unor hotărâri judecătorești.

10. Art. 22 din ordonanța criticată nu prevede care sunt calificările și competența membrilor comisiei de cercetare disciplinară. De asemenea, art. 27 din aceeași ordonanță nu prevede clar momentul de la care se poate face imputația sumelor constatate ca fiind datorate.

11. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile Ordonanței Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, cu excepția art. 43 din acest act normativ. Din examinarea excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl reprezintă prevederile art. 22 și ale art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, precum și ordonanța de urgență în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 29 august 1998.

Prevederile legale criticate punctual au următorul cuprins:

— Art. 22: „(1) *Comandantul sau șeful unității care a constatat sau a luat cunoștință de producerea unei pagube dispune, în scris, de îndată, efectuarea cercetării administrative.*

(2) *Cercetarea prevăzută la alin. (1) se face de către comisia de cercetare administrativă din unitatea în care s-a produs paguba sau de la eșaloanele superioare ori de organele de control specializate.*”;

— Art. 27 alin. (1): „(1) *Sumele stabilite pentru acoperirea pagubelor produse instituțiilor publice prevăzute la art. 2 se rețin în rate lunare din soldă sau salariu ori din alte drepturi bănești ale celor în cauză, în condițiile legii, începând cu prima soldă sau salariu al acestora, de la data comunicării titlului executoriu.*”

16. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 4 privind unitatea poporului, ale art. 9 privind sindicatele, patronatele și asociațiile profesionale, ale art. 15 privind universalitatea drepturilor, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 51 privind dreptul de petiționare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind căile de atac. Se mai invocă și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor întregii ordonanțe, prin raportare la dispoziții constituționale și critici similare cu cele invocate în prezenta cauză, sens în care sunt Decizia nr. 366 din 30 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 6 noiembrie 2003, și Decizia nr. 903 din 16 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2007, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, în raport cu aspectele criticate. Prin aceste decizii, Curtea a reținut că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 121/1998, care reglementează condițiile, cazurile și sancțiunile care se aplică militarilor atunci când este angajată răspunderea materială a acestora, respectă întocmai prevederile și principiile Legii fundamentale invocate în susținerea excepției, întrucât prin art. 2 din ordonanță se reglementează condițiile în care se poate angaja răspunderea materială a militarilor, prin capitolul III se instituie, pentru toți militarii față de care s-a angajat răspunderea materială, o procedură prealabilă de cercetare și stabilire a pagubei, dată în sarcina comandantului sau șefului unității respective, iar prin capitolul IV se reglementează căile de atac — contestația și plângerea — care se depun la unitatea ce are în evidență debitul și care se soluționează de comandantul sau șeful unității care a emis decizia de imputare. Prin urmare, având în vedere că art. 43 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 prevede că persoanele care se consideră lezate într-un drept legitim se pot adresa instanței judecătorești competente, Curtea nu a reținut pretinsa încălcare

a principiului accesului liber la justiție sau restrângerea acestui principiu și nici încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât accesul liber la justiție, incluzând dreptul oricărei persoane de a se adresa instanței judecătorești competente pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, precum și dreptul de a stăruii în continuarea procesului judiciar declanșat până la soluționarea definitivă a acestuia printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă, inclusiv exercitarea căilor de atac prevăzute de lege, nu este restrâns prin dispozițiile criticate, ci, dimpotrivă, este garantat.

18. Totodată, Curtea reține că, în ceea ce privește regimul răspunderii materiale a militarilor, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 121/1998, în momentul în care se constată existența unui prejudiciu săvârșit de către un militar, comandantul sau șeful unității care a constatat sau a luat cunoștință de producerea unei pagube dispune, în scris, de îndată, efectuarea cercetării administrative, iar aceasta se face de către comisia de cercetare administrativă din unitatea în care s-a produs paguba sau de la eșaloanele superioare ori de organele de control specializate (art. 22). Obligarea la plata despăgubirilor pentru pagubele produse sau a contravalorii bunurilor și serviciilor nedatorate, precum și obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept se fac prin decizie de imputare care constituie titlu executoriu, iar aceasta se emite de către comandantul sau șeful unității a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă [art. 25 alin. (1) și (2)]. Persoana vizată de decizia de imputare poate face contestație împotriva acesteia, iar contestația este soluționată de comandantul sau șeful care a emis decizia de imputare sau de o comisie de soluționare a contestației, numită de acesta, nefiind obligatoriu ca membrii comisiei să fi participat la efectuarea cercetării administrative [art. 30 alin. (3)]. Împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației cel nemulțumit poate face plângere, care se depune la unitatea care are în evidență debitul, iar aceasta este obligată să o înainteze comisiei de jurisdicție a imputaților în cel mult 5 zile de la înregistrare, comisie care trebuie să o soluționeze în cel mult 60 de zile (art. 31), și, în situația în care persoanele obligate la repararea prejudiciului în condițiile acestei ordonanțe consideră că au fost lezate într-un drept legitim, se pot adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii (art. 43).

19. Față de această împrejurare, prin Decizia nr. 34 din 9 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 15 aprilie 2016, paragrafele 19 și 35, Curtea a observat că Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 reglementează două căi de atac (în afară de cea a revizurii prevăzute de art. 35 din ordonanță); prima cale de atac este, de fapt, un recurs grațios [art. 30 alin. (2)], iar cea de-a doua este exercitată în fața comisiei de jurisdicție a imputaților.

20. În acest context, Curtea observă că se critică de către autorul excepției de neconstituționalitate condițiile în care se desfășoară prima cale de atac și care este, astfel cum s-a precizat mai sus, un recurs grațios. Mai exact, autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de normele legale care, practic, vin în completarea celor care prevăd, pe de o parte, că persoana care consideră că imputarea sau reținerea a fost făcută fără temei sau cu încălcarea legii, precum și cea care, după ce a semnat un angajament de plată, constată că în realitate nu datorează, parțial sau total, suma pretinsă de unitate poate face contestație; pe de altă parte, dispun că această contestație care se poate face în cel mult 30 de zile de la data comunicării sub semnătură a deciziei de imputare sau de la data semnării angajamentului de plată se depune la unitatea care are în evidență debitul și se soluționează de comandantul sau șeful care a emis decizia de imputare sau a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă privind paguba pentru care s-a semnat

angajamentul de plată. Astfel, în dezvoltarea prevederilor art. 30 alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, prin art. 30 alin. (3) din același act normativ se explicitează circumstanțele verificării temeiniciei contestației, statuând că aceasta poate fi făcută de persoana prevăzută la alin. (2) sau de o comisie de soluționare a contestației, numită de aceasta, nefiind obligatoriu ca membrii comisiei să fi participat la efectuarea cercetării administrative.

21. În ceea ce privește aspectele referitoare la pretinsa neclaritate a textului criticat, Curtea observă că, astfel cum a reținut constant în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 16—20, legea trebuie să întrunească cerințele de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție — respectiv claritate, precizie și previzibilitate. Respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii. De aceea, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative. Curtea a stabilit că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 22 mai 2014, paragraful 23).

22. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în *Cauza Sissanis împotriva României*, paragraful 66). De asemenea, prin Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, s-a statuat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba, de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și calitatea destinatarilor săi.

23. Față de această împrejurare, raportând considerentele de principiu mai sus enunțate la speța dedusă judecării, Curtea constată că normele criticate sunt în acord cu cerințele referitoare la calitatea legii, deoarece obiectul reglementării este clar, legiuitorul stabilind cu precizie și exactitate faptul că împotriva deciziei de imputare se poate formula contestație, care se analizează de către comandantul sau șeful care a emis decizia contestată sau de către o comisie numită de acesta, în componența căreia nu este obligatoriu să fie și persoanele care au participat efectiv la efectuarea cercetării administrative, aspecte care incumbă în primul rând celor îndrituiți cu stabilirea componenței acestei comisii, precum și a comisiei respective. Prin urmare, comisia poate fi compusă atât din persoane care au participat la etapa anterioară emiterii deciziei de imputare, cât și din persoane care nu au avut legătură cu modul de stabilire a prejudiciului reținut în decizia de imputare. Așadar, Curtea reține că excepția de neconstituționalitate a prevederilor criticate, în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta privind calitatea legii, inclusiv prin prisma normelor de tehnică legislativă, este neîntemeiată (a se vedea, în acest sens, *mutatis*

mutandis, Decizia nr. 400 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 939 din 22 noiembrie 2019).

24. Prin Decizia nr. 400 din 6 iunie 2019, precitată, Curtea a observat, cu privire la invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 15 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, că prin consacarea constituțională a principiului universalității prevăzută la art. 15 alin. (1) din Constituție, se recunoaște faptul că drepturile, libertățile și obligațiile sunt deopotrivă universale și se referă atât la sfera drepturilor/libertăților/obligațiilor, cât și la titularii acestora. Referitor la principiul egalității în fața legii, potrivit considerentelor de principiu rezultate din jurisprudența instanței de contencios constituțional cu privire la acest principiu, acesta implică egalitatea în fața legii și egalitatea în drepturi a cetățenilor în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, iar nu egalitatea de tratament (a se vedea Decizia nr. 238 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 14 iunie 2005). Totodată, Curtea, în jurisprudența sa, în mod constant, a reținut că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, sau Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, precitată). Or, aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența anterioară la cauza respectivă care viza art. 30 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, Curtea a constatat că prevederile criticate se aplică deopotrivă, în mod egal și fără discriminări tuturor celor ce se află în ipoteza normativă a acestora.

25. În ceea ce privește invocarea în susținerea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 din Constituție, Curtea a observat că, potrivit principiului accesului liber la justiție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor sale legitime, ceea ce presupune accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește actul de justiție (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precitată). Legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție. Totodată, în jurisprudența sa (spre exemplu, Decizia nr. 71 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 27 ianuarie 2009), Curtea a reținut că accesul liber la justiție este pe deplin respectat ori de câte ori partea interesată, în vederea valorificării unui drept sau interes legitim, a putut să se adreseze cel puțin o singură dată unei instanțe naționale. Astfel cum au decis Curtea Constituțională și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut, orice restricție fiind admisă atât timp cât nu se aduce atingere dreptului de acces la un tribunal în substanța sa, statul dispunând în acest sens de o marjă de apreciere (a se vedea Decizia nr. 894 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 54 din 24 ianuarie 2007).

26. Or, procedura reglementată de textul de lege criticat, inclusiv prin numirea în comisia de soluționare a contestației atât a unor membri care au participat la efectuarea cercetării administrative, cât și a unor membri care nu au avut legătură cu procedura care a condus la emiterea deciziei de imputare, nu este de natură să afecteze accesul liber la justiție ori dreptul la

un proces echitabil, întrucât instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent, procedurile și cerințele desfășurării acestei proceduri fiind diferite de cele privind activitatea administrativ-jurisdicțională sau de judecată, spre exemplu aspecte ce țin de imparțialitate și obiectivitate, contradictorialitate etc. De asemenea, având în vedere cele mai sus prezentate cu privire la evoluția jurisprudențială în materia căilor de atac prevăzute la capitolul IV din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, Curtea a constatat că nu sunt întemeiate criticile formulate în acea cauză, nefiind încălcate prevederile art. 21 din Constituție, întrucât, în situația în care persoanele obligate la repararea prejudiciului în condițiile acestei ordonanțe consideră că au fost lezate într-un drept legitim se pot adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii, prilej cu care își pot formula toate apărările pe care le consideră necesare, fiind în acord și cu prevederile art. 126 alin. (6) din Constituție, potrivit căruia controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat, cu excepția celor care privesc raporturile cu Parlamentul, precum și a actelor de comandament cu caracter militar. Așadar, există căi de atac și, în final, decidentul este instanța de judecată. De asemenea, în contextul declanșării unui litigiu pe cale judecătorească, se pot formula inclusiv excepții de neconstituționalitate în virtutea art. 146 lit. d) din Constituție, astfel cum este și situația din speța de față. Prin urmare, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a prevederilor criticate, în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 20, art. 21, art. 126 alin. (6) și ale art. 146 din Constituție, precum și cu cele convenționale menționate în susținerea acesteia, este neîntemeiată.

27. Așadar, având în vedere considerentele de mai sus, Curtea constată că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul român, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 4 privind unitatea poporului, ale art. 15 privind universalitatea drepturilor, ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești și ale art. 129 privind căile de atac și nici pe cele convenționale invocate.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan Băzăvan în Dosarul nr. 14.824/3/2016* al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 22 și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998 privind răspunderea materială a militarilor, precum și ale ordonanței de urgență în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 mai 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind scoaterea bunului cu nr. MF 26944 din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și din administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București, ca urmare a finalizării dezafectării reactorului nuclear VVR-S

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 898/2009 privind aprobarea indicatorilor tehnico-economici ai obiectivului de investiții „Dezafectarea reactorului nuclear VVR-S, repatrierea combustibilului nuclear uzat EK-10 și modernizarea instalațiilor Stației de Tratare a Deșeurilor Radioactive” din cadrul Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 288 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă scoaterea din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului și din administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București a bunului cu numărul de inventar MF 26944, ca urmare a finalizării dezafectării reactorului nuclear VVR-S, conform datelor de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică, iar Ministerul Cercetării, Inovării și

Digitalizării, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — În anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 786/2014 privind aprobarea Listei instalațiilor și obiectivelor speciale de interes național, finanțate din fondurile Ministerului Educației și Cercetării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 22 septembrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, numărul curent 1 se abrogă.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Kelemen Hunor

p. Ministrul cercetării, inovării și digitalizării, interimar,
Iulian-Vasile Popescu,
secretar de stat
Ministrul finanțelor,
Dan Vilceanu

DATELE DE IDENTIFICARE
ale bunului aflat în domeniul public al statului și administrarea Institutului Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București, care se scoate din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului ca urmare a finalizării dezafectării

Ordonator principal de credite: Ministerul Cercetării, Inovării și Digitalizării, CUI 43516588

Administrator: Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” — IFIN—HH București, CUI 3321234

Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Descrierea tehnică din inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	Situația juridică/ Baza legală	Adresa	Anul dobândirii/ dării în funcțiune	Valoarea de inventar — lei —	Descrierea tehnică a bunului care a fost dezafectat	Observații
26944	8.29.06	Instalații „Reactor”	Hotărârea Guvernului nr. 1.309/1996 Hotărârea Guvernului nr. 418/2002 Hotărârea Guvernului nr. 1.367/2010 Proces-verbal de punere în funcțiune nr. 741/3 iulie 2003	Instalația „Reactor” (Reactor nuclear VVR-S) a fost compusă din structuri, sisteme, echipamente și componente, astfel: Structuri: blocul reactor cu zona activă, coș camerele fierbinți, turnurile de răcire, coș ventilație, bazin stocare combustibil uzat, bazine cu apă distilată Sisteme: circuit primar, circuit secundar, sistem electric, sistem ventilație, sistem dozimetric și de control al criticității, sistem de colectare a efluenților radioactivi lichizi, camera de comandă, sisteme PSI, protecție fizică, sisteme de iluminat, sistem de manipulare ansamble de combustibil în zona activă, sisteme de monitorizare a efluenților gazoși Echipamente: Pompele din circuitul primar și secundar, ventilatoarele de evacuare/introducere aer, pod rulant cu automatizările necesare, lift, electropalane, compresoare Componente: Schimbătoare de căldură, filtru cu rășini, container de transfer ansamble de combustibil uzat	Măgurele, Str. Reactorului nr. 30, județul Ilfov	1956	3.716	Reactor nuclear VVR-S Durata de funcționare: 1957—1997 Durata dezafectării: 2010—2020 Dezafectat conform Certificat CNCAN nr. IFIN-HH/R-6/2020 din 23 iulie 2020	

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind aprobarea închirierii unei părți din imobilul 307 aflat în domeniul public al statului
și în administrarea Ministerului Apărării Naționale**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 861 alin. (3) și art. 868 alin. (2) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 333 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă închirierea unei părți din imobilul 307, aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în vederea depozitării de materiale și subansamble constructive.

(2) Închirierea părții de imobil prevăzute la alin. (1) se face prin licitație publică, în condițiile legii.

(3) Contractul de închiriere se încheie pe o perioadă de 5 ani.

(4) Prețul minim al închirierii este de 1.088 euro/lună, echivalent în lei la cursul Băncii Naționale a României din ziua licitației, pentru partea de imobil în suprafață de 899 mp.

Art. 2. — Sumele obținute din închirierea părții de imobil prevăzute la art. 1 alin. (1) se varsă integral la bugetul de stat.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul apărării naționale,
Nicolae-Ionel Ciucă
Ministrul finanțelor,
Dan Vilceanu

București, 28 octombrie 2021.
Nr. 1.175.

ANEXĂ

**DATELE DE IDENTIFICARE
ale unei părți din imobilul 307 aflat în domeniul public al statului și în administrarea
Ministerului Apărării Naționale care se închiriază**

Nr. MF	Codul de clasificare	Denumirea bunului imobil	Adresa	Elementele-cadru de descriere tehnică, nr. carte funciară/nr. cadastral, valoarea de inventar a imobilului înscrisă în inventarul centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	Elementele-cadru de descriere tehnică ale părții de imobil care se închiriază și valoarea de inventar	Persoana juridică în administrarea căreia se află imobilul
107055 parțial	8.19.01	Imobil 307 parțial	Județul Brăila, municipiul Brăila, Calea Călărașilor nr. 311	Construcții și teren* Carte funciară nr. 84103 Nr. cadastral 84103 Valoarea de inventar — 45.991.810 lei	Teren — 899 mp Valoarea de inventar — 171.431,17 lei	Ministerul Apărării Naționale CUI — 4183229

* Conform prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 1.718/2011 pentru aprobarea Precizărilor privind întocmirea și actualizarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, instituțiile a căror activitate este organizată în baza unor legi speciale și care au bunuri cu date de identificare clasificate completează anexele la hotărârile Guvernului numai cu acele date care nu sunt clasificate.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind menținerea acreditării Universității „Lucian Blaga” din Sibiu în vederea organizării programelor de studii universitare de doctorat

În conformitate cu prevederile:

— art. 138 alin. (1) și (2) și art. 158 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Hotărârii Guvernului nr. 681/2011 privind aprobarea Codului studiilor universitare de doctorat, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 3.651/2021 privind aprobarea Metodologiei de evaluare a studiilor universitare de doctorat și a sistemelor de criterii, standarde și indicatori de performanță utilizați în evaluare,

luând în considerare Adresa Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior (ARACIS) nr. 5.759 din 19.10.2021, înregistrată la Ministerul Educației cu nr. 34.258 din 20.10.2021, prin care se înaintează Hotărârea Consiliului ARACIS nr. 74 din 30.09.2021 privind rezultatele evaluării externe a studiilor universitare de doctorat din Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă menținerea acreditării în vederea organizării de programe de studii universitare de doctorat pentru Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Art. 2. — Se aprobă menținerea acreditării domeniilor de studii universitare de doctorat care se organizează în școlile doctorale din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, după cum urmează:

Nr. crt.	Școala doctorală	Domeniul de studii universitare de doctorat
1.	Interdisciplinară	Calculatoare și tehnologia informației
		Inginerie industrială
		Inginerie mecanică
		Inginerie și management
		Cibernetică și statistică*)
		Economie
		Finanțe*)
		Management
		Drept
		Filologie
		Istorie
		Teatru și artele spectacolului
		Teologie
		Matematică
Medicină		

*) Acreditare condiționată. Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu are obligația de a solicita la ARACIS o nouă evaluare în termen de maximum un an de la intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. 3. — Direcția generală învățământ universitar din cadrul Ministerului Educației și instituția organizatoare de studii universitare de doctorat — Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 27 octombrie 2021.
Nr. 5.498.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 61

din 27 septembrie 2021

Dosar nr. 1.794/1/2021

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici Marian Budă	— președintele Secției I civile — președintele Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Valentin Mitea	— judecător la Secția I civilă
Mari Ilie	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	— judecător la Secția I civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Csaba Bela Nasz	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.794/1/2021 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare

sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, a se stabili dacă majorarea prevăzută de lege se aplică la salariul de bază în plată, începând cu data de 1.07.2017.”

Magistratul-asistent învederează că, la dosarul cauzei, a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori ce a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a dispus, prin Încheierea din 3 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 1.046/87/2020, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

II. Normele de drept intern incidente

2. Legea-cadru nr. 153 din 28 iunie 2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

Art. 36. — Reîncadrarea personalului

(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, reîncadrarea personalului salarizat potrivit prezentei legi se face pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38. [...]

Art. 38. — Aplicarea legii

(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) prin excepție de la lit. a), salariile lunare ale personalului prevăzut la art. 11 se stabilesc în conformitate cu prevederile acestui articol;

c) prin excepție de la prevederile lit. a), indemnizațiile lunare ale personalului care ocupă funcții de demnitate publică se stabilesc prin înmulțirea coeficienților din anexa nr. IX cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată;

d) până la data de 31 decembrie 2017 se acordă drepturile de hrană și tichetele de masă de care beneficiază, la data intrării în vigoare a prezentei legi, unele categorii de personal bugetar, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;

b) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. I se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022;

c) prin excepție de la lit. a), începând cu data de 1 martie 2018, pentru personalul prevăzut în anexa nr. II, cuantumul sporurilor pentru condiții de muncă se determină conform Regulamentului-cadru de acordare a sporurilor, elaborat de Ministerul Sănătății și aprobat prin hotărâre a Guvernului până la data de 1 martie 2018, fără a depăși limita prevăzută la art. 25.

d) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, cuantumul brut al salariilor de bază, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, de care beneficiază personalul didactic din unitățile/instituțiile de învățământ preuniversitar și universitar de stat, inclusiv unitățile conexe, precum și personalul din cadrul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, se majorează cu 20% față de nivelul acordat pentru luna februarie 2018, cu respectarea prevederilor alin. (6); [...]

(4) În perioada 2019—2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea prevederilor art. 6 lit. h).

(41) Prin excepție de la prevederile alin. (4), personalul didactic de predare, personalul didactic auxiliar, personalul didactic de conducere și personalul de îndrumare și control din învățământ beneficiază:

a) începând cu 1 ianuarie 2019 de prima tranșă de 1/4 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018;

b) începând cu 1 ianuarie 2020 de a doua tranșă de 1/4 din diferența dintre salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018;

c) începând cu 1 septembrie 2021 de salariile de bază prevăzute de lege pentru anul 2022.

Art. 39. — Aplicarea tranzitorie

(1) Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată. [...]

(4) În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceleiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

Anexa nr. I cap. I lit. B pct. II art. 7 (forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—9 ianuarie 2020):

Personalul didactic care asigură predarea simultană la 2—5 clase de elevi/grupe în învățământul preșcolar, primar sau gimnazial primește o majorare a salariului de bază după cum urmează:

a) pentru 2 clase de elevi/grupe, o creștere cu 7% a salariului de bază deținut;

b) pentru 3 clase de elevi/grupe, o creștere cu 10% a salariului de bază deținut;

c) pentru 4 clase de elevi/grupe, o creștere cu 15% a salariului de bază deținut;

d) pentru 5 clase de elevi/grupe, o creștere cu 20% a salariului de bază deținut.

III. Expunerea succintă a procesului

3. Prin Acțiunea introductivă formulată la 20 august 2020, înregistrată cu nr. 1.046/87/2020, pe rolul Tribunalului Teleorman, reclamantul A, în numele și pentru membrul de sindicat B, în contradictoriu cu pârâta C, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să oblige pârâta la calculul și plata drepturilor salariale neacordate reprezentând majorarea salariului de bază cu 7%, acordată diferențiat personalului didactic care asigură predarea simultană în învățământul preșcolar, în perioada 1 septembrie 2017—9 ianuarie 2020, sumă ce urmează a fi actualizată în funcție de rata inflației la data plății și plata dobânzii legale penalizatoare, începând cu data nașterii dreptului și până la plata sumei datorate.

4. Tribunalul Teleorman, prin Sentința civilă nr. 574 din 3 decembrie 2020, a respins acțiunea ca nefondată, reținând că, din interpretarea literală și sistematică a art. 1 alin. (3), art. 36 alin. (1), art. 38 alin. (1) și a art. 7 din anexa nr. I „Învățământ” cap. I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017 (forma în vigoare de la 1 iulie 2017 până la 9 ianuarie 2020, când a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020), majorarea salariului de bază pentru predare simultană are natura unui element al sistemului de salarizare specific personalului didactic, care este distinct față de salariul de bază, chiar dacă în concret se calculează prin raportare la acesta.

5. Plecând de la prevederile legale anterior menționate și având în vedere și dezlegările date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin deciziile nr. 1/2018 și 82/2018, s-a apreciat că personalul didactic din învățământul preșcolar nu este îndreptățit la acordarea majorării salariului de bază pentru predare simultană în perioada de aplicare etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017, în care salariul brut lunar, deci și venitul salarial menționat se stabilesc conform dispozițiilor exprese ale art. 38, prevederi care sunt speciale și derogatorii față de cele prevăzute în anexe pentru fiecare categorie de personal bugetar.

6. Prin apelul formulat împotriva acestei sentințe, A a solicitat admiterea acestuia, schimbarea sentinței atacate în sensul admiterii acțiunii; în susținere s-a apreciat că dispozițiile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt aplicabile în speță, deoarece prin cererea de chemare în judecată nu a solicitat un spor, ci o majorare a salariului de bază acordată în baza unui text de lege special, art. 7 din anexa nr. I din Legea-cadru nr. 153/2017, iar art. 38 alin. (2) lit. a) din același act normativ nu este de natură să determine concluzia neacordării, începând cu 1 iulie 2017 (în speță, 1 septembrie 2017 — data începerii anului școlar), a majorării arătate, întrucât textul normativ are în vedere menținerea în plată a salariului de bază și a sporurilor așa cum au fost acordate la categoriile de personal care au beneficiat de acestea în iunie 2017, fără a se referi și la situația de extindere a majorării sporului sau de majorare a salariului de bază conform textului și pentru alte categorii de personal didactic, respectiv cel din învățământul preșcolar și pentru care recunoașterea acestei majorări s-a realizat pentru prima dată prin Legea-cadru nr. 153/2017.

7. Intenția legiuitorului, prin noua reglementare, a fost de a elimina diferențele existente între cadrele didactice din învățământul preșcolar, primar și gimnazial.

8. Totodată, s-a susținut că Decizia nr. 1/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este incidentă în cauză, deoarece dispozițiile ce au fost interpretate în cuprinsul acestei hotărâri prealabile, respectiv ale art. 6 din capitolul I al anexei nr. 5 din Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, cu modificările ulterioare, au fost abrogate la 1 august 2016 prin art. VI din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016, iar în raport cu Decizia nr. 82/2018 a instanței supreme se impunea admiterea cererii măcar în ceea ce privește pretențiile ulterioare datei de 1 ianuarie 2019.

9. La termenul de judecată din 3 iunie 2021, din oficiu, Curtea de Apel București a pus în discuție admisibilitatea și necesitatea sesizării instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu chestiunii de drept, legate de interpretarea dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul de a se stabili dacă majorarea prevăzută de lege se aplică la salariul de bază în plată, începând cu 1 iulie 2017.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

10. Curtea de Apel București a apreciat ca fiind îndeplinite cerințele de admisibilitate a sesizării, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, anume:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- c) cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

11. Primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, curtea de apel investită cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel investit să soluționeze pricina.

12. Cât privește admisibilitatea sesizării din perspectiva celei de-a patra condiții, s-a reținut că modul de interpretare a dispozițiilor legale menționate constituie problema însăși a speței, antamând atât obiectul, cât și cauza juridică a cererii.

13. În opinia instanței de sesizare, chestiunea de drept identificată prezintă și caracter de noutate, fiind îndeplinită și ultima condiție, întrucât asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat prin niciunul dintre modurile prevăzute de lege, nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii și nici al unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

14. Problema prezintă caracter de noutate și dificultate și prin prisma faptului că în această materie au fost pronunțate hotărâri judecătorești la nivel național prin care s-a realizat o interpretare diferită a textelor legale, fiind fie recunoscut, fie negat dreptul personalului didactic care asigură predarea simultană la 2—5 grupe în învățământul preșcolar de a primi majorarea salariului de bază prevăzută de art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017 (forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—9 ianuarie 2020).

15. Această situație justifică și interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii generalizării unei practici neunitare privitoare la personalul din aceeași categorie profesională.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

16. Pentru interpretarea dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 este necesar, în primul rând, să se stabilească dacă textul legal instituie un drept salarial nou, situație în care este aplicabilă cu forță obligatorie dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 82/2018.

17. Ceea ce diferențiază însă majorarea salariului de bază pentru personalul didactic care asigură predarea simultană la 2—5 grupe în învățământul preșcolar de majorarea salariului de bază cu 15% pentru complexitatea muncii pentru funcționarii publici din serviciile publice deconcentrate ale instituțiilor din subordinea, coordonarea sau sub autoritatea Ministerului Mediului, Ministerului Sănătății, Ministerului Educației Naționale și Ministerului Muncii și Justiției Sociale este faptul că, în primul caz, textul legal nu constituie un drept salarial pentru o categorie profesională, ci extinde ipoteza normei în cadrul aceleiași categorii profesionale.

18. Se observă că dreptul este recunoscut tot pentru „personalul didactic”, fiind adăugat în categoria beneficiarilor și personalul didactic din învățământul preșcolar care asigură predarea simultană la 2—5 grupe.

19. Potrivit prevederilor art. 23 alin. (1) lit. a) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, învățământul preșcolar (3—6 ani), care cuprinde grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare, se include în sistemul național de învățământ preuniversitar.

20. Anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, potrivit Deciziei nr. 1/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sporul pentru predare simultană la 2—4 clase de elevi nu se aplica și personalului didactic din învățământul preșcolar care își desfășura activitatea cu grupa combinată compusă din grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare, deoarece forma de predare simultană nu era prevăzută în cazul său de legislația primară și secundară.

21. Prin Decizia nr. 8/2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria «personalului

numit/încadrat», la care se referă prevederile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017.”

22. Potrivit noilor funcții, grade/trepte profesionale și gradații prevăzute în anexele nr. I—VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât nu se mai face nicio deosebire între personalul didactic din învățământul preșcolar și cel din învățământul primar/gimnazial, ca efect al reîncadrării, se pune întrebarea dacă intenția legiuitorului a fost aceea de a înlătura disfuncționalitățile salariale existente în cadrul aceleiași categorii profesionale, în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 1.615/2011.

23. În cuprinsul acestei decizii, Curtea Constituțională a reținut, în esență, că distincția operată în funcție de „ciclul de învățământ, respectiv primar sau gimnazial, în condițiile în care toate aceste cadre didactice fac parte din categoria cadrelor didactice din învățământul preuniversitar, nu este un criteriu obiectiv care să justifice tratamentul juridic diferențiat aplicat”, concluzionându-se în sensul că s-a creat „o situație de discriminare la nivelul cadrelor didactice din învățământul preuniversitar care asigură activitatea de predare simultană”.

24. Rezultă că extinderea acordării unui drept salarial în cadrul aceleiași categorii profesionale (personal didactic din învățământul preuniversitar), conform dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, poate fi interpretată în sensul că intenția legiuitorului a fost aceea de a elimina disfuncționalitățile salariale existente între funcții similare, cu respectarea principiilor egalității și nediscriminării, consacrate de dispozițiile interne și de prevederile convenționale — art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 al Protocolului nr. 12 adițional la Convenție.

25. Acestei interpretări fundamentate pe scopul legii (*ratio legis*) i se poate opune însă faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2020 legiuitorul a înțeles să excludă din nou personalul didactic din învățământul preșcolar de la beneficiul majorării salariului de bază pentru predarea simultană la 2—5 grupe, revenindu-se la forma anterioară intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, când de acest drept beneficia doar personalul didactic din învățământul primar și gimnazial.

26. Pe de altă parte, dacă se apreciază că este vorba de un drept salarial nou, atunci dreptul salarial prevăzut de art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru personalul didactic din învățământul preșcolar va urma regimul juridic stabilit conform dezlegării obligatorii date prin Decizia nr. 82/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

27. Prin urmare, începând cu 1 iulie 2017, acesta nu ar putea fi acordat ca spor de predare simultană pentru personalul didactic din învățământul preșcolar, pe considerentul egalizării drepturilor salariale convenite pentru funcții similare, ca efect al reîncadrării.

28. În acest context trebuie avute în vedere și efectele obligatorii ale Deciziei nr. 7/2021, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a analizat natura juridică a drepturilor salariale reglementate de art. 5, respectiv de art. 8 din anexa nr. I — Familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ” capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017, reținându-se că aceste majorări „vizează în mod direct salariul de bază, atrăgând creșterea acestuia, astfel că ea nu reprezintă un element salarial distinct de salariul de bază, asimilabil sporurilor, indemnizațiilor, primelor ș.a. la care se referă, diferențiindu-le de salariul de bază, art. 7 lit. e) din Legea-cadru nr. 153/2017”.

29. S-a reținut că, întrucât dispozițiile art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 „se referă la salariul brut lunar, ele nu sunt aplicabile în cazul personalului didactic care beneficiază de gradația de merit la care se referă art. 5 sau de majorarea de 10% instituită prin art. 8 din anexa nr. I capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017”.

30. Față de această dezlegare, întrucât majorarea prevăzută de art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B are aceeași natură juridică cu drepturile salariale analizate în cuprinsul Deciziei nr. 7/2021, se impune a se stabili dacă și începând cu 1 iulie 2017 sunt valabile considerentele avute în vedere în analiza dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 care stabileau aceeași regulă a menținerii. Aceasta deoarece, la momentul 1 ianuarie 2019, nu rezultă din cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017 o altă viziune legislativă în ceea ce privește aplicarea etapizată a legii, fiind prevăzute doar creșterile salariale care se acordă conform art. 38 alin. (4¹) din Legea-cadru nr. 153/2017.

31. Astfel, în opinia instanței, potrivit Deciziei nr. 7/2021 a Înaltei Curți de Casație — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, s-a lămurit doar modalitatea de calcul a tranșei salariale prin determinarea unuia dintre termenii calculului — salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022 —, în care trebuie să se includă și majorările prevăzute de art. 5 și 8 din anexa nr. I, deoarece nu mai au natura juridică de sporuri sau indemnizații. Ca urmare a acestei hotărâri prealabile nu rezultă cauza juridică ce ar putea fundamenta soluția de a acorda majorările prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 la salariul de bază aflat în plată, începând cu 1 ianuarie 2019, soluție adoptată de o parte a jurisprudenței naționale și pentru identitate de rațiune, nici începând cu 1 iulie 2017.

32. Dificultatea de interpretare a dispozițiilor legale enunțate a determinat soluții diferite privind acordarea, începând cu 1 iulie 2017, a majorării salariului de bază pentru personalul didactic care asigură predarea simultană la 2—5 grupe în învățământul preșcolar, potrivit prevederilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017 (forma în vigoare în perioada 1 iulie 2017—9 ianuarie 2020), situație ce impune apelarea la mecanismul hotărârii prealabile pentru a se asigura o practică judiciară unitară în materie.

VI. Punctul de vedere al păților

33. Apelantul reclamant a apreciat că dispozițiile art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu sunt de natură să determine concluzia neacordării, începând cu 1 iulie 2017 (în speță, 1 septembrie 2017 — data începerii anului școlar), a majorării arătate, întrucât textul normativ are în vedere menținerea în plată a salariului de bază și a sporurilor, așa cum au fost acordate la categoriile de personal care au beneficiat de acestea în iunie 2017, fără a se referi și la situația de extindere a majorării sporului sau de majorare a salariului de bază conform textului și pentru alte categorii de personal didactic, respectiv cel din învățământul preșcolar și pentru care recunoașterea acestei majorări s-a realizat pentru prima dată prin Legea-cadru nr. 153/2017.

Personalul didactic care asigură predarea simultană la 2—5 clase de elevi în învățământul primar sau gimnazial beneficiază de această majorare a salariului de bază, ca efect al menținerii drepturilor salariale avute în luna iunie 2017, conform art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017. În aplicarea prevederilor art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, și reclamanta membră de sindicat, personal didactic din învățământul preșcolar, este îndreptățită la acordarea majorării salariale pentru predare simultană, deoarece își desfășoară activitatea în aceleași condiții, asigură predare simultană ca și colegii din învățământul primar și preșcolar,

aceasta fiind și rațiunea legiuitorului afirmată prin art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit căruia: „Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală”.

34. Intimata pârâtă nu și-a exprimat punctul de vedere în cauză.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

35. Analiza jurisprudenței înaintate de curțile de apel a relevat o opinie majoritară, potrivit căreia cadrele didactice care asigură predarea la grupă combinată în învățământul preșcolar beneficiază de majorarea salariului de bază potrivit art. 7 din capitolul 1 lit. B din anexa nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 de la 1 iulie 2017, cu mențiunea că anumite instanțe nu analizează dreptul la această majorare, ci doar modalitatea de acordare a acesteia.

36. Curtea de Apel Cluj a apreciat că majorările/creșterile salariului de bază prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 pentru personalul didactic trebuie calculate conform dezlegărilor obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție din Decizia nr. 7 din 8 februarie 2021 la salariul de bază în plată începând cu 1 ianuarie 2019.

37. S-a identificat și opinia conform căreia majorarea prevăzută de lege se acordă începând cu 1 septembrie 2020 sau, prin excepție, cu data de la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate de lege, având în vedere că majorarea salariului de bază pentru predare simultană reprezintă pentru personalul didactic din învățământul preșcolar un drept salarial nou, instituit prin Legea-cadru nr. 153/2017.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

38. Prin Decizia nr. 1 din 22 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.208/1/2017 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 23 martie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a IV-a pentru litigiile de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 1.810/84/2016 și a stabilit că dispozițiile art. 6 capitolul I anexa nr. 5 din Legea nr. 63/2011, cu modificările ulterioare, se interpretează în sensul că sporul pentru predare simultană la 2—4 clase de elevi nu se aplică și personalului didactic din învățământul preșcolar care își desfășoară activitatea cu grupa combinată compusă din grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 82/2018 din 26 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.450/1/2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 7.568/99/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor notei 2 lit. c) pct. II lit. A cap. I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din actul normativ anterior menționat, a stabilit următoarele:

— majorarea salariului de bază cu 15% pentru complexitatea muncii nu se acordă pentru perioada 1 iulie 2017—31 decembrie 2017 și pentru anul 2018;

— pentru perioada 2019—2022, această majorare se acordă în condițiile stabilite la art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017;

— prin excepție, această majorare se acordă începând cu ianuarie 2018 sau cu data de la care salariile de bază, soldele

de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.

Prin Decizia nr. 7 din 8 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.061/1/2020 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 239 din 9 martie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 175/89/2020 pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (4)¹ din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, drepturile salariale reglementate de art. 5, respectiv de art. 8 din anexa nr. I — Familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ” capitolul I lit. B din Legea-cadru nr. 153/2017 intră sub incidența prevederilor art. 38 alin. (4)¹ din această lege.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 3.118/1/2020 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 2 aprilie 2021, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.424/89/2018* și a stabilit că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, în categoria „personalului numit/încadrat”, la care se referă prevederile art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din același act normativ.

39. Din verificările efectuate rezultă că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității dispozițiilor art. 38 și 39 din Legea-cadru nr. 153/2017, în acest sens fiind pronunțate, spre exemplu, deciziile nr. 310 din 7 mai 2019, nr. 700 din 31 octombrie 2019, nr. 834 din 12 decembrie 2019 etc.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

40. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că sesizarea nu este admisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

41. Examinând admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, se reține că, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

42. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul instituie, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care trebuie întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să fie în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

43. Se reține că sunt îndeplinite condițiile vizând existența unei cauze aflate în curs de judecată, pe rolul unei curți de apel, ce urmează a pronunța soluția în ultimă instanță. Astfel, sesizarea a fost formulată de un complet al Curții de Apel București, investit cu soluționarea apelului declarat împotriva sentinței de fond pronunțate într-un litigiu având ca obiect drepturi salariale, în cauză putând fi exercitată numai calea de atac a apelului, conform art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

44. Cu privire la condiția de admisibilitate ce vizează identificarea unei chestiuni de drept, în jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că, pentru a se pronunța o hotărâre prealabilă, este necesar ca sesizarea să aibă ca obiect o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare în măsură să reclame intervenția instanței supreme.

45. În încheierea de sesizare nu este însă argumentată dificultatea chestiunii de drept, completul de judecată expunând doar opinia sa cu privire la modalitatea de interpretare a normelor legale ce fac obiectul sesizării, din modul de expunere putând fi trasă concluzia că instanța de trimitere ar opina în sensul celor dispuse în fond. Dificultatea chestiunii de drept este justificată prin existența unei jurisprudențe neunitare. Or, acest singur criteriu nu este suficient pentru declanșarea mecanismului de asigurare a unei practici judiciare unitare în forma sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

46. Sub acest ultim aspect se constată că la momentul formulării sesizării există deja o jurisprudență consistentă, reflectată în hotărâri judecătorești definitive. Astfel, din relațiile transmise de curțile de apel rezultă o jurisprudență majoritară, consacrată prin hotărâri definitive, conform căreia instanțele au statuat în sensul acordării dreptului salarial reglementat de norma juridică ce face obiectul sesizării, precum și o jurisprudență minoritară, regăsită doar la nivelul curții de apel din cadrul căreia face parte și instanța de trimitere, conform căreia dreptul salarial nu este acordat. De asemenea, jurisprudența relevantă este majoritară în sensul acordării dreptului salarial începând cu 1 iulie 2017, cu excepția unei singure curți de apel a cărei jurisprudență este în sensul acordării aceluiași drept începând cu 1 ianuarie 2019. Toată jurisprudența ce consacră dreptul personalului didactic la majorarea pentru predare simultană stabilește că majorarea se aplică la salariul de bază deținut.

47. Este de subliniat faptul că instanțele de judecată au fost sesizate cu problema de drept ce formează obiectul investiției instanței supreme, fiind conturată deja jurisprudența în materie, prin pronunțarea unor hotărâri definitive. Or, așa cum o arată chiar denumirea, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept reprezintă un mecanism menit să preîntâmpine apariția unei practici neunitare în aplicarea și interpretarea legii de către instanțele judecătorești.

48. De asemenea, pentru a se pronunța o hotărâre prealabilă este necesar ca respectiva chestiune de drept să privească o problemă de drept reală în sensul că norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, susceptibilă de interpretări diferite, fie din cauză că textul este incomplet, fie că nu este corelat cu alte dispoziții legale.

49. Se reține din această perspectivă că în încheierea de sesizare nu se regăsește niciun raționament juridic care să conducă la concluzia că este vorba de identificarea unor texte de lege lacunare care să necesite o rezolvare de principiu, în

scopul împiedicării apariției unei jurisprudențe neunitare în privința aspectelor vizate în cuprinsul întrebării, obiect al sesizării. Textul legal este clar redactat, reglementând în termeni preciși acordarea unor creșteri la salariul de bază deținut pentru personalul didactic care asigură predarea simultană.

50. Dispozițiile legale a căror interpretare se solicită nu sunt lacunare, incomplete sau contradictorii și nu prezintă un grad ridicat de dificultate, astfel încât instanța de trimitere trebuie doar să procedeze la o interpretare sistematică și logico-juridică a textelor legale incidente în cauză.

51. Subsumat aceluiași considerent al lipsei de dificultate a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării este de menționat că există deja hotărâri prealabile pronunțate în mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă care au incidență asupra problemei sesizate. Se menționează, astfel, Decizia nr. 82/2018 prin care s-a statuat asupra creșterii etapizate a drepturilor salariale reglementate de Legea-cadru nr. 153/2017, Decizia nr. 7/2021 prin care s-a statuat asupra modalității de acordare a două tipuri de creșteri/majorări la salariul de bază reglementate de art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B, parte integrată din Legea nr. 153/2017, precum și Decizia nr. 8/2021 prin care s-a statuat cu privire la categoria personalului reîncadrat.

52. Plecând de la dezlegările de principiu cuprinse în deciziile menționate, instanța de trimitere trebuie să facă efortul de interpretare sistematică și logico-juridică, putând soluționa astfel litigiul cu care a fost investită.

53. Operațiunea de interpretare și aplicare a unor texte legale la anumite circumstanțe, ce caracterizează fiecare litigiu, nu poate fi transferată completului constituit pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci revine instanței investite cu soluționarea cauzei. Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând, în acest scop, regulile de interpretare a actelor normative, în condițiile în care nu se identifică o reală dificultate în interpretarea normelor juridice ce fac obiectul sesizării.

54. Dintr-o altă perspectivă, soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunii de drept sesizate. Astfel, instanța de trimitere solicită Înaltei Curți să stabilească, în interpretarea dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă majorarea prevăzută de lege se aplică la salariul de bază, în plată, începând cu data de 1 iulie 2017.

55. Rezolvarea de principiu a acestei chestiuni de drept nu este de natură a determina o legătură cu soluționarea pe fond a litigiului, în condițiile în care instanța de trimitere este investită cu stabilirea dreptului salarial reglementat de textul legal menționat pentru o anumită categorie a personalului didactic.

56. Din istoricul litigiului în cadrul căruia a fost declanșat mecanismul de unificare a practicii judiciare rezultă că reclamanții sunt în categoria personalului didactic care asigură predarea simultană în învățământul preșcolar. Această categorie a personalului didactic nu a beneficiat prin efectul legilor anterioare de sporul pentru predare simultană, corespunzător majorării salariale din Legea-cadru nr. 153/2017. În acest context, instanța de trimitere a sesizat problema stabilirii naturii dreptului salarial pentru categoria de personal didactic din care face parte și reclamanta în litigiul pendinte (în sensul de drept salarial nou sau preexistent), fără însă a investi și instanța supremă, prin mecanismul de unificare a practicii judiciare, cu această problemă de drept, sesizarea ce face obiectul prezentului dosar vizând strict momentul de la care ar trebui să fie aplicată majorarea prevăzută de lege în situația predării simultane.

57. Chiar dacă s-ar considera că, într-un mod implicit, prin modalitatea de expunere efectuată de instanța de trimitere, această problemă de drept ar face obiectul investiției în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare, se apreciază că aspectul sesizat nu reprezintă o reală problemă de drept, ce ar impune intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

58. Instanța de trimitere trebuie să procedeze doar la analiza problemei de drept prin raportare la reglementările anterioare în materia salarizării personalului didactic, prin raportare și la Decizia Curții Constituționale nr. 1.615/2011, precum și la Decizia nr. 1/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pentru toate considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 1.046/87/2020, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea dispozițiilor art. 7 din anexa nr. I capitolul I lit. B și ale art. 38 din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, a se stabili dacă majorarea prevăzută de lege se aplică la salariul de bază în plată, începând cu data de 1.07.2017.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 27 septembrie 2021.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,
e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

